

[Johan Philipsen.]

som et samlet hele. Og hvis vi så i øvrigt kunne nå dertil, at der ikke var alt for mange i dette land, der fik ordet afkriminalisering galt i halsen, så var dermed et beskedent ønske fra min side opfyldt.

Else-Merete Ross: Når et parti fremsætter et privat lovforslag og ikke får det gennemført, er det forståeligt, at partiet genfremsætter forslaget den følgende folketingsamling. Havde det virkelig været en livssag for SF at få forslaget gennemført denne gang, skulle partiet have sørget for at få det fremsat inden skæringsdatoen den 15. marts. Efter den ret positive behandling, selve tanken om at ophæve straffelovens § 199 fik sidste år, er det svært at forstå, hvorfor tidsfristen ikke er overholdt. Kan det være af hensyn til, at kriminalforsorgsudvalget stadig ikke er kommet med den betænkning, som, sidst vi behandlede spørgsmålet, blev lovet færdig i sommeren 1971? Den ikke-færdige betænkning hindrede ikke SF i at fremsætte lovforslaget rettidigt sidste år.

Angående lovforslagets indhold kan jeg sige, at det radikale venstre ønsker en revision ikke alene af de nævnte paragraffer, men også af hele kap. 24 om forbrydelser mod kønssædeligheden. Vi ønsker § 199 fjernet, fordi vi er modstandere af at bruge straffeloven som et middel til at sætte for-sorg i gang.

Angående prostitution og den dobbeltmoral, samfundet gennem tiderne har udvist på dette område, har jeg meget at sige, men da lovforslaget alligevel ikke bliver gennemført i år, skal jeg vente med det, indtil der bliver tale om en virkelig seriøs behandling af hele dette samfundsproblem.

Men jeg vil gerne sige noget om forholdet mellem lovgivere og administration, fordi jeg synes, lovgiverne her ofte trækker det korteste strå, ja, et meget kort strå. Sidste år sagde justitsminister K. Axel Nielsen som sit partis ordfører (Folketingets forhandlinger 1970-71, sp. 4632):

„... når en sagkyndig undersøgelse er sat i gang, må man anstændigvis se, hvad disse sagkyndige undersøgelser fører til, inden man endeligt binder sig til et standpunkt.“

Og daværende justitsminister Thestrup gav tilsagn om, at han muligvis ville se på, at man fik en anden form for udvalgsarbejde. Så vidt jeg kan forstå på ministeren nu, er der tale om en mere fleksibel tilrettelæggelse af udvalgsarbejdet.

Jeg vil gerne spørge, om der i ministerens overvejelser om sådanne fleksible ordninger f. eks. kunne indgå følgende: hvis det er sådan, at de personer, der arbejder i de forskellige udvalg, i forvejen er travlt beskæftigede personer, var det så ikke muligt at aflaste nogle af udvalgsmedlemmerne for en tid for noget af deres sædvanlige arbejde? Eller kunne man ikke inddrage andre, måske mindre travle folk, til underudvalg, der undersøgte dele af emnet? Eller ville det være muligt at lade kandidatstipendiater eller et team af studerende eller en tværfaglig gruppe udarbejde et første oplæg, som kriminalforsorgsudvalget eller straffelovrådet så bagefter tog endelig stilling til?

Det forekommer mig ikke usandsynligt, at nye og måske noget mindre traditionelle og mere kontroversielle synspunkter ville dukke op, hvis en noget yngre gruppe havde sådanne lovændringer til en slags førstebehandling. Selv om disse grupper måske ikke ville være udtryk for the establishment i samme grad som det endelige, afgørende udvalg, kunne der måske netop af denne grund komme noget godt og frugtbart ud af en sådan udveksling af synspunkter. Den simpleste udvej var vel nok at skaffe de eksisterende udvalg mere sekretærhjælp, da en stor del af det forberedende udvalgsarbejde jo hviler på sekretærerne. Jeg ved, at det er et bevillingsspørgsmål, men mon ikke det skulle kunne lade sig gøre, hvis folketingets medlemmer derved fik mulighed for på hurtigere, men vel gennearbejdede betænkningers grundlag at gennemføre ønskelige lovændringer?